

Ordføreren (J. A. Hansen): Det foreliggende Lovudkastets § 1 gaaer ud paa at frigive Rentefoden med Hensyn til Laan, hvorfor der ikke gives Panteret i faste Eiendomme. Angaaende denne Paragraph er Udvalget blevet enigt om at indstille, at den vedtages, uagtet det ærede Thing vil have seet af Betænkningen, at det er ad forskellige Veie og gennem forskellige Betragtninger Udvalget har forenet sig om at tilraade Antagelsen af § 1. Derimod har der været Uenighed i Udvalget angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Friheden burde udstrækkes videre, end der er foreslaet i Udkastets § 1. En Minoritet meente, at man skulde gaae endnu videre, idet man ogsaa med Hensyn til Laan i faste Eiendomme, hvorfor der først gives Sikkerhed efter $\frac{2}{3}$ af Eiendommens Værdi, skulde kunne have den bestemte Rentefod. Udvalgets Fleertal har imidlertid ikke kunnet ansee det for tilraadeligt for Diebliffet at gaae videre, end Udkastet gaaer. Naar derfor Fleertallet har foreslaet en ny § 2, saa er det kun med Hensyn til Bestemmelser for, hvorvidt Bevillingsmyndigheden hos Ministeren skulde vedblive, efterat denne Lov er udkommet. I Lovudkastets Motiver, som ere forfattede af den forrige Regjering, er det forudsat, at Regjeringens Bevillingsmyndighed vilde vedblive ogsaa efter denne Lovs Udstedelse, uden at Loven selv indeholdt Noget derom. Men Udvalget har været aldeles enigt derom, at det ikke vilde være Tilfældet. Den forrige Regjering var ikke meget stærk i at see Sagerne fra den constitutionelle Side, og jeg troer heller ikke, at den har gjort det her. Det er aabenbart, at, naar et Forhold ordnes ved Lov, og denne Lov ikke giver vedkommende Minister Myndighed til fremdeles at give Bevillinger i den Retning, som Loven omhandler, saa har han ikke denne Myndighed mere. Da nu Majoriteten i Betragtning af, at denne Bevillingsmyndighed hidtil har været tilstaaet Ministeren, maatte finde, at det ikke lod sig gjøre, nu at betage ham Bevillingsmyndigheden, saa er det dette, der har ledet Udvalget til at foreslaae en ny Paragraph, der bestemmer, at hans Bevillingsmyndighed vedbliver, og, hvorvidt denne Be-

villingsmyndighed strækker sig. Hidtil har der kun af vedkommende Minister været givet Bevilling til at tage 5 pCt., men Udvalgets Majoritet har troet, at, da man har anseet det for rettest at indskrænke hans Bevillingsmyndighed til at tage høiere Rente end den, der er lovbestemt for saadanne Laan, for hvilke der gives en saadan Sikkerhed, som er bestemt for Umyndiges og offentlige Stiftelses Midler, saa burde man tillige udstrække Myndigheden med Hensyn til Rentefoden saaledes, at den maa meddeles indtil 6 pCt. Det er Forfjellen paa Minoritetens og Majoritetens forskellige Forslag til § 2. Med Hensyn til Bevillingsmyndigheden angaaende saadanne Laan, der gives i faste Eiendomme indtil $\frac{2}{3}$ af Eiendommens Værdi, ere baade Majoriteten og Minoriteten enige om, at Bevillingsmyndigheden maa bortfalde, og derved vil altsaa, hvis disse Paragrapher vedtages, Bevillingsmyndigheden for Ministeren med Hensyn til Laan, for hvilke der sættes faste Eiendomme i Pant, og som ikke overstige $\frac{2}{3}$ af Værdien, bortfalde.

For Diebliffet skal jeg ikke gaae nærmere ind paa at motivere Majoritetens Forslag. Jeg har anseet det for tilstrækkeligt at betegne Forfjellen imellem Majoriteten og Minoriteten, og da begge have i Betænkningen motiveret deres Mening, saa skal jeg paa dette Trin af Sagen indskrænke mig til at henvise dertil.

L. C. Larsen: Som det ærede Thing har seet og ligeledes hørt, af den ærede Ordfører, er Minoriteten gaaet ind paa § 1, ikke fordi Minoriteten antog, at den var tilfredsstillende, men fordi man antog, at den dog vilde bewirke et saa stort Fremskridt, at det var bedre at gjøre dette end at lade det vedblive ved den nærværende Tingenes Orden. Minoriteten har ikke stillet noget Endringsforslag om en fuldstændig Frigivelse af Rentefoden, og jeg skal derfor heller ikke gaae ind paa de Grunde, hvorfor Minoriteten kunde have ønsket, at man var kommen til et andet Resultat med Hensyn til § 1. Hvad den nye § 2 angaaer, er den, som bemærket, væsentlig foreslaet, for at faae det Spørgsmaal afgjort, om Bevillingsmyndigheden skulde ved-